

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 18CoE/25/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217209011
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Paulína Pacherová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1217209011.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Paulíny Pacherovej a členov senátu JUDr. Borisa Tótha a JUDr. Ľubice Břouškovéj, v exekučnej veci oprávneného: D.. R. F., nar. XX.XX.XXXX, D. I. XXXX/X, XXX XX X., práv. zast. Advokátska kancelária Červenková, s.r.o., so sídlom Dunajská 1, 811 08 Bratislava, IČO: 50 582 429, proti povinnému: D.. J. Č., R., J., nar. XX.XX.XXXX, P. XXXX/XX, XXX XX U., práv. zast. KASATKIN & PARTNERS s.r.o., so sídlom Čajakova 13, 811 05 Bratislava, IČO: 47 255 021, vedenej súdnou exekútkou: JUDr. Mária Hlaváčová, Exekútorský úrad so sídlom Hlavné námestie 34, 060 01 Kežmarok, pod sp. zn. EX 44/2017, pre vymoženie pohľadávky 715.000,- Eur s príslušenstvom a trov exekúcie, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II č. k. 57Er/2914/2017-490 zo dňa 27.11.2019, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 57Er/2914/2017-490 zo dňa 27.11.2019 v napadnutej časti I. výroku, ktorým bolo vyhovené námietkam povinného proti exekúcii z r u š u j e a v napadnutej časti II. výroku, ktorým súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú, uznesenie p o t v r d z u j e .

II. Povinnému p r i z n á v a plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie (ďalej aj „exekučný súd“) konajúci osobou sudcu A) vyhovel námietkam povinného proti exekúcii B) vyhlásil exekúciu za neprípustnú. V odôvodnení uznesenia uviedol, že vzhľadom dôvodnými námietky povinného o neprípustnosti exekúcie pre nepreukázanie vzniku reálneho kontraktu pôžičky, ktorá je predmetom uznania v exekučnom titule notárskej zápisnici N 1162/2011, Nz 26943/2011, NCRIs 27593/2011, zo dňa 22.7.2011, spísanej notárom so sídlom v Bratislave JUDr. Petrom Kriškom. Poukázal na to, že pôvodné rozhodnutie exekučného súdu č.k. 57Er/2914/2017-67 zo dňa 26.02.2018, ktorým vyhovel námietkam povinného, bolo na odvolanie povinného zrušené uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 18CoE 71/2018-374 zo dňa zo dňa 27.06.2019 a vec bola vrátená prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Odvolací súd v označenom zrušujúcom uznesení nariadil prvoinštančnému súdu doplnenie dokazovania v otázke poskytnutia pôžičky povinnému a úlohou exekučného súdu bolo doplniť dokazovanie v otázke, či k poskytnutiu pôžičky došlo pred vznikom exekučného titulu a tiež posúdiť účinky „formálnej kvitancie“. Exekučný súd riadiac sa právne záväzným názorom odvolacieho súdu doplnil dokazovanie v naznačenom smere a oprávneného vyzval, aby preukázal poskytnutie peňažných prostriedkov pôžičky označených v exekučnom titule. Pri hodnotení dôkazov sa zaoberal aj skutkovými tvrdeniami a dôkazmi povinného, ktorý od počiatku uvádzal, že došlo k uznaniu neexistujúceho dlhu, peňažné prostriedky pôžičky mu neboli poskytnuté a k vzniku tohto reálneho kontraktu preto nedošlo. Povinný poukázal aj na konanie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 50C/32/2017, v ktorom sa oprávnený domáha určenia neúčinnosti právneho úkonu, pričom poukazuje aj na pohľadávku, ktorá je predmetom tohto exekučného konania. Povinný s poukazom na označené súdne konanie argumentoval tým, že oprávnený nevie preukázať zdroje, z akých mu mal pôžičku poskytnúť a aj v sporovom konaní

používal nelogickú argumentáciu údajných zdrojov financovania pôžičky, ktorej reálne poskytnutie nevedel preukázať. Exekučný súd po doplnení dokazovania v rozsahu uloženom mu odvolacím súdom uviedol, že medzi účastníkmi je nesporným tvrdením uzavretie zmluvy o pôžičke, sporným je odovzdanie finančných prostriedkov pôžičky povinnému. Podľa vyjadrenia oprávneného z 26.03.2018 mala byť pôžička poskytnutá a odovzdaná povinnému osobne 19.07.2011, v neskoršom vyjadrení (odpovedi na výzvu súdu z 28.10.2019) však oprávnený uviedol, že dôkazom o jej poskytnutí je samotná notárska zápisnica a ďalšie dôkazy od neho nie je dôvodné požadovať. Exekučný súd poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre v právnej veci sp. zn. 25Co/289/2013-127, kde vyslovil právny názor, že podpísanie zmluvy o pôžičke s textom, podľa ktorého deň podpisania zmluvy je zároveň potvrdením prevzatia pôžičky, s ohľadom na skutkový stav v súdnej veci, nie je dôkazom o reálnom odovzdaní predmetu pôžičky. Konštatoval, že oprávnený nevedel hodnoverným spôsobom preukázať nadobudnutie, respektíve pôvod finančných prostriedkov, pri ktorých nejde o zanedbateľnú čiastku. Exekučný súd poukázal aj na skutkové zistenia a závery ustálené v konaní 50C/32/2017, kde oprávnený (žalobca) na pojednávaní na otázku právneho zástupcu povinného (žalovaný), aby uviedol odkiaľ si zabezpečil finančnú hotovosť - pohľadávku vymáhanú v tomto exekučnom konaní uviedol, že časť finančnej hotovosti je z vrátenej pôžičky 212.000,- Eur a zvyšnú hotovosť si požičal a vybral zo spoločností (moje oprávnenie z viacerých spoločností). Na otázku, či firmy, ktoré nevedel menovať boli spoločnosťami oprávneného alebo cudzie, odpovedal, že to bolo v roku 2011 a už si nepamätá. Exekučný súd svoje skutkové zistenia podrobne rozpísal v ods. 17 až 22 napadnutého uznesenia. Na základe zisteného skutkového stavu, dospel k právnemu záveru, že v prebiehajúcom exekučnom konaní, kde je podstatné preukázať vznik zmluvy o pôžičke - odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi, pre úspešné vymáhanie pohľadávky súd nemôže bez ďalšieho akceptovať argumentáciu oprávneného, ktorý nepreukázal, že by v danom čase disponoval finančnou hotovosťou tvoriacou predmet pôžičky. Ťažko sa potom prikloniť k tvrdeniu oprávneného, že k jej odovzdaniu dlžníkovi došlo pred vznikom exekučného titulu. Ťažko tiež uveriť, aby dlžník (oprávnený) nepoznal svojho veriteľa (osoba/spoločnosť), od ktorého mali pochádzať peniaze v hotovosti (v nie zanedbateľnej sume), ktoré mali slúžiť ako pôžička pre dlžníka/povinného. K uvedenému záveru dospel súd i v konaní 50C/32/2017, kde uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom vierohodne nepreukázal reálne poskytnutie pôžičky vo výške 715.000,- Eur. Na uvedenom skutkovom základe dospel exekučný súd k záveru, že povinný vzniesol kvalifikovaným spôsobom námietky proti exekúcii, predložil skutočnosti spôsobilé preukázať, že k vzniku zmluvy o pôžičke neprišlo, teda nemohlo prísť k odovzdaniu finančných prostriedkov veriteľom dlžníkovi. Exekučný titul na uvedenom podklade vyhodnotil ako materiálne nevykonateľný a nespôsobilý pre vedenie exekúcie. Dospel k záveru, že exekúcia je neprípustná a ak taká musí byť v každom štádiu bez návrhu zastavená. Vzhľadom na skutočnosť, že medzi účastníkmi konania nedošlo k vzniku zmluvy o pôžičke nebolo ďalej dôvodné zaoberať sa právnou účinnosťou kvitancie z 02.12.2016 (pozn. kvitancia o vrátení pôžičky vystavená oprávneným, ktorú tento neuznáva).

2. Uznesenie súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním oprávnený z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) zákona č. 160/2015 Z.z., Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Podľa odvolateľa exekučný súd nerešpektoval závery odvolacieho súdu v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, nakoľko úlohou súdu prvej inštancie bolo predovšetkým posúdiť účinky formálnej kvitancie, pravosť podpisu vystaviteľa kvitancie a doplnenie dokazovania v zmysle poskytnutia pôžičky. S týmito skutočnosťami sa exekučný súd nevysporiadal a právne záväzný výrok založil na dôkaznej sile úradne overenej fotokópie kvitancie z 02.12.2016 (teda nie originálne listiny). Exekučný súd po zrušení prvého rozhodnutia oprávneného vyzval na vyjadrenie výlučne k otázkam kvitancie (ods. 15-20 zrušujúceho uznesenia) a nie k zrušujúcemu uzneseniu ako celku. Vyjadrenie povinného k zrušujúcemu uzneseniu mu doručené nebolo. Pokiaľ ide o konanie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 50C/32/2017, toto nie je právoplatne skončené a rozhodnutie bolo napadnuté odvolaním. Tvrdenie povinného, že pôžička poskytnutá nebola, pričom sa dobrovoľne dostavil k notárovi a podpísal vyhlásenie v exekučnej notárskej zápisnici, označil oprávnený za absurdné. Zotrvál na tvrdení, že poskytnutie pôžičky vyplýva z obsahu notárskej zápisnice - exekučného titulu. Záver o poskytnutí pôžičky podľa odvolateľa vyplýva aj zo zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu. Je namieste zaoberať sa otázkou, ak by oprávnený neposkytol povinnému pôžičku 715.000,- Eur, prečo povinný odo dňa spísania zmluvy o pôžičke, respektíve spísania notárskej zápisnice nikdy nenamietal existenciu, resp. platnosť zmluvy o pôžičke. Poukázal na pripojený listinný dôkaz - zoznam listín zaistených NAKA pri domovej prehliadke u povinného, kde na strane 2 je označená notárska zápisnica - exekučný titul a zmluva o pôžičke. Povinný sám a dobrovoľne spísal notársku zápisnicu, čo opäť svedčí o pravdivosti tvrdení oprávneného. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie v celom rozsahu vyhovie a námietky povinného proti

exekúcii zamietne, alebo aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Povinný v písomnom vyjadrení k odvolaniu oprávneného uviedol, že exekučný súd založil odvolaním napadnuté uznesenie na skutočnosti, že medzi účastníkmi exekučného konania nedošlo k vzniku zmluvy o pôžičke, v dôsledku čoho exekučný titul nie je materiálne vykonateľný a exekúcia na jeho podklade nie je prípustná. Uviedol, že povinný už v námietkach 23.05.2017 tvrdil, že finančné prostriedky pôžičky v sume 715.000,- Eur oprávnený nikdy neodovzdal a dlh uznaný v notárskej zápisnici reálne neexistoval. Pokiaľ sa preto oprávnený domáha vrátenia jeho „pôžičky“, mal by preukázať reálne poskytnutie, teda odovzdanie financií povinnému a tiež objasniť odkiaľ si zaobstaral sumu 715.000,- Eur, ktorú mal údajne požičať povinnému. Zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom a vyžaduje si skutočné odovzdanie predmetu pôžičky, k čomu nikdy nedošlo. Oprávnený skutočnosť, že v danom čase disponoval finančnou hotovosťou pôžičky nevie preukázať. Poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoE/147/2010, 17CoE/214/2012 a v tam vyslovený právny záver, že pokiaľ k plneniu podľa zmluvy o pôžičke ešte nedošlo, nemožno uznanie dlhu podľa ust. § 558 Obč. zák. považovať za platný právny úkon, takto spísaná notárska zápisnica nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom a musí byť v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania zastavená aj bez návrhu účastníkov. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil a povinnému priznal nárok na náhradu trov konania. Na podporu svojich tvrdení a právnej argumentácie poukázal na priložené rozhodnutie - rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 9Co/75/2011-300 zo dňa 09.12.2021, ktorému predchádzalo obdobné konanie s oprávneným ako veriteľom. Oprávnený mal v tomto sporovom konaní postavenie žalovaného a veriteľa. Posudzovanou bola rovnaká právna otázka platnosti a vykonateľnosti exekučného titulu - notárskej zápisnice o uznaní dlhu, ktorého právnym dôvodom bola pôžička, ktorá dlžníkovi zo strany veriteľa nebola nikdy reálne poskytnutá. Krajský súd v Nitre procesne potvrdil pozíciu dlžníka, že nie je voči nemu možné viesť exekučné konania na podklade notárskej zápisnice o uznaní dlhu z pôžičky, ak suma pôžičky nikdy nebola reálne odovzdaná dlžníkovi. Len samotné uznanie dlhu v notárskej zápisnici na vedenie exekúcie a tvrdenie existencie dlhu nestačí. Povinný poukázal na ods 38 až 40 dôvodov rozsudku, ktoré sú podľa jeho názoru plne aplikovateľné aj na odvolacie konanie v prejednávanej veci. Poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II ÚS 136/2017-27 zo dňa 01.03.2017, v ktorom zaujal právny názor, že pre vykonateľný exekučný titul, ktorým je notárska zápisnica o uznaní dlhu z pôžičky musí byť splnená požiadavka, aby v čase jej podpísania dlžníkom a vyjadrenia súhlasu dlžníka s jej vykonateľnosťou bola pôžička aj reálne vyplatená. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a povinnému priznal nárok na náhradu trov konania.

4. Odvolanie podané v zákonnej lehote oprávnenou, smeruje voči rozhodnutiu vydanému v exekučnom konaní sudcom podľa Exekučného poriadku do 31.03.2017 (§ 243h ods. 1 EP), voči ktorému je odvolanie prípustné.

5. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok - CSP v spojení s § 470 CSP) preskúmal obsahu spisu a napadnutého uznesenia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, oboznámil sa s procesným postupom súdu prvej inštancie a dospel k nasledovanému záveru.

6. Vo vzťahu k I. výroku, ktorým exekučný súd vyhovel námietkam povinného proti exekúcii odvolací súd uvádza, že námietky podľa § 50 EP sú hmotnoprávnou obranou proti nezákonnej/nedôvodnej exekúcii pre existenciu skutočností, ktoré nastali po vydaní exekučného titulu. Podstatné skutkové tvrdenia povinného v jeho procesnej obrane však boli od počiatku založené na skutočnosti, že k poskytnutiu pôžičky, t.j. k vzniku tohto reálneho kontraktu nikdy nedošlo. Povinný teda namietal skutočností, ktoré existovali už pred vydaním exekučného titulu. Na posúdenie neprípustnosti exekúcie pre okolnosti existujúce pred vydaním exekučného titulu slúži inštitút zastavenia exekúcie z niektorého z právnych dôvodov podľa § 57 EP. Exekučný súd v prejednávanej veci takto konal, keďže vychádzajúc z rovnakého skutkového základu, súčasne skúmal aj existenciu okolností pre zastavenie exekúcie a II. výrokom rozhodol o vyhlásení exekúcie za neprípustnú (§ 57 ods. 1 písm. g) EP). Exekučný súd dvomi samostatnými výrokmi rozhodol o identickej skutočnosti, ktorou je neprípustnosť exekúcie. Pokiaľ teda rozhodol o vyhlásení exekúcie za neprípustnú, čomu zodpovedá právna kvalifikácia smerujúca k zastaveniu exekúcie z právneho dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. g) EP, potom na rozhodnutie, ktorým zároveň vyhovel námietkam (na vydanie rozhodnutia v právne záväznom I. výroku), nebol daný právny dôvod a ako také je nadbytočné.

7. Podľa § 389 písm. d) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

8. S poukazom na uvedené skutočnosti a cit. ust. zákona odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom I. výroku zrušil bez potreby vrátiť vec na rozhodnutie súdu prvej inštancie.

9. V odvolacom prieskume sa odvolací súd ďalej zamerlal na skúmanie dôvodnosti odvolania v časti II. výroku, ktorým exekučný súd rozhodol o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a dospel k záveru, že odvolanie v tejto časti nie je dôvodné.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s vecnou správnosťou II. výroku napadnutého rozhodnutia a právnym záverom súdu prvej inštancie v existencii okolností neprípustnosti exekúcie, ktoré uviedol v dôvodoch rozhodnutia. Na doplnenie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné.

13. Medzi účastníkmi konania bola od počiatku sporná otázka naplnenia a vzniku reálneho kontraktu pôžičky, v ktorej má exekučný titul svoj právny základ. Súd prvej inštancie správne konštatoval svoju povinnosť doplniť dokazovanie v podstatnej a zásadnej otázke preukázania poskytnutia pôžičky povinnému, ktorá mu bola uložená odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení 18CoE/71/2018-374. Exekučný súd sa uloženými povinnosťami a právnym záverom odvolacieho súdu dôsledne riadil a postupoval v súlade s ním. Námietku oprávneného, že exekučný súd nerešpektoval právne záväzný názor odvolacieho súdu, preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú a právne neopodstatnenú.

14. Základnou a podstatnou otázkou pre rozhodnutie súdu prvej inštancie (po zrušení jeho prvého rozhodnutia), ktorá zostala spornou a podstatnou i pre rozhodnutie o odvolaní, bolo preukázanie, či oprávnený poskytol (odovzdal) povinnému finančnú sumu pôžičky 715.000,- Eur. Súd prvej inštancie správe skutkovo i právne uzavrel, že oprávnený túto skutočnosť nepreukázal.

15. Odvolací súd s poukazom na existujúcu judikačnú prax ohľadom exekučných notárskych zápisníc, ktorými bol uznaný dlh z pôžičky uvádza, že súdy vyšších stupňov (vrátane Ústavného súdu SR) vo svojich rozhodnutiach opakovane konštatovali oprávnenie exekučného súdu skúmať otázku poskytnutia pôžičky dlžníkovi (povinnému), pokiaľ je táto skutočnosť medzi nimi sporná a povinný prevzatie peňazí z pôžičky popiera.

16. V prejednávanej veci mala byť povinnému poskytnutá finančná hotovosť pôžičky 715.000,- Eur, ktorú oprávnený podľa jeho tvrdenia mal povinnému vyplatiť v hotovosti k jeho rukám. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou povinného a záverom exekučného súdu, že vzhľadom na výšku peňažných prostriedkov je viac ako dôvodné a opodstatnené žiadať, aby oprávnený preukázal, že takouto sumou disponoval a reálne ju povinnému aj odovzdal. Oprávnený podľa obsahu spisu a predloženého exekučného titulu mal pôžičku povinnému poskytnúť ako fyzická osoba nepodnikateľ. Odvolací súd nepovažuje za typické ani bežné, aby súkromná fyzická osoba nepodnikateľ požičiavala bežne takéto finančný obnos jeho jednoduchým odovzdaním do rúk dlžníka. Odvolací súd nemohol opomenúť ani podstatné skutkové tvrdenia povinného, zrejme z obsahu spisového materiálu, v ktorých od počiatku a konštantne uvádzal, že osobu oprávneného pozná, dlho s ňou spolupracoval a dôveroval mu. Len na základe týchto skutočností a v plnej dôvere k oprávnenému, pristúpil k spísaniu notárskej zápisnice pred poskytnutím pôžičky, ktorú mu oprávnený sľuboval poskytnúť. Oprávnený však po spísaní notárskej zápisnice pôžičku neposkytol a preto povinný žiadal o vystavenie kvitancie, z ktorej malo vyplývať vrátenie nikdy nepožičaných peňazí, teda splnenie dlhu, ktorý nikdy nevznikol.

17. Úlohou exekučného konania nie je skúmať úmysel, resp. pohnútky skutočných, prípadne simulovaných právnych úkonov, ktoré mali realizovať účastníci exekučného konania. Nespornou a plne legitímnou kompetenciou exekučného súdu však je, aby pri existencii pochybnosti o vzniku reálneho kontraktu pôžičky skúmal, či ku vzniku pôžičky došlo, či predložený exekučný titul má svoj reálny základ spĺňajúci požiadavku formálnej aj materiálnej vykonateľnosti, a či je tak spôsobilým podkladom pre vedenie exekúcie. Argumentáciu oprávneného pred súdom prvej inštancie i v odvolacom konaní, že od neho nie je možné spravodlivo požadovať preukázanie poskytnutia pôžičky, nakoľko táto skutočnosť vyplýva z exekučného titulu a preukázanie jej poskytnutia nie je jeho povinnosťou, preto vzhľadom na uvedené neobstojí a odvolací súd ju považuje za účelovú.

18. Odvolací súd nemohol ponechať bez povšimnutia ani skutočnosti vyplývajúce z povinným predloženého rozsudku Krajského súdu v Nitre 9Co/75/2021-300 zo dňa 09.12.2021, v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu, kde sporový súd riešil kauzálné identické okolnosti uznania dlhu z pôžičky 400.000,- Eur spísané do notárskej zápisnice v prospech oprávneného (veriteľa) R. F.X. a vedenie exekúcie na základe takejto notárskej zápisnice. Dlžník (žalobca) v uvedenej sporovej veci, rovnako uvádzal, že k spísaniu notárskej zápisnice pristúpil na základe požiadavky a prísľubu R. F., ktorého

poznal, že mu poskytne bezúročnú pôžičku, čo však nesplnil. Z obsahu rozhodnutia 9Co/75/2021-300 vyplýva, že preskúmaná notárska zápisnica je z hľadiska jej textu (slovného vyjadrenia) uznania dlhu zhodná s textom notárskej zápisnice v prejednávanej exekučnej veci a vyplýva z nej, že dlžník ako povinná osoba vyhlásil, že mu veriteľ na základe ústnej zmluvy o pôžičke pred podpisom notárskej zápisnice poskytol bezúročnú pôžičku v konkrétnej sume, ktorú sa zaviazal vrátiť. Existencia - vznik pôžičky v odvolacom konaní preukázaná nebola, na základe čoho odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a určil že dlh žalobcu voči žalovanému, ktorý mal vzniknúť na základe zmluvy o pôžičke neexistuje.

19. Odvolací súd i vzhľadom na skutočnosti uvedené v odseku 18 považuje za úplne legitímne a dôvodné požadovať od oprávneného preukázanie poskytnutia pôžičky povinnému. Táto skutočnosť v exekučnom konaní preukázaná nebola. Z dôvodu nepreukázania vzniku pôžičky, exekučný súd nebol povinný viesť ďalšie dokazovanie ohľadne pravosti kvitancie opatrenej podpisom oprávneného, ktorou mal potvrdiť vrátenie pôžičky a ktorej vyhotovenie oprávnený popiera. Vykonanie tohto dôkazu by prichádzalo do úvahy len za predpokladu preukázania vzniku pôžičky, čo vyplýva i z obsahu uznesenia 18CoE 71/2018-374. Exekučný súd preto pri doplnení dokazovania postupoval správne a v súlade so zásadou procesnej ekonomie konania, keď primárne skúmal otázku preukázania vzniku pôžičky. Odvolaciu námietku oprávneného, že exekučný súd nevykonal dôkaz pravosti kvitancie, tak odvolací súd hodnotí ako neopodstatnenú.

20. Odvolací súd odkazuje i na rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorý opakovane konštatoval, že uznanie dlhu z pôžičky alebo úveru si vyžaduje, aby v čase uznania boli peňažné prostriedky pôžičky alebo úveru už vyplatené (II.ÚS 667/2014, I.ÚS 261/2015, I.ÚS 349/2016, II.ÚS 136/2017). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštatoval oprávnenie exekučného súdu materiálne preskúmať notársku zápisnicu v exekučnom konaní a uviedol, že predmetom exekúcie nemôže byť výkon takého exekučného titulu, ktorý svojou hmotnoprávnou podstatou právnomu poriadku odporuje a už vôbec nie iba s odvolaním sa na procesné zakotvenie inštitútu exekučnej notárskej zápisnice. Súčasne zaujal právny názor, že exekučný titul spísaný notárom neprepožičiava právnomu úkonu v ňom vyjadrenému objektívne záruky súdnej ochrany (III. ÚS 33/2020, III. ÚS 52/2019). Na prípustnosť prieskumu notárskej zápisnice v exekučnom konaní odvolací súd už poukázal aj vo svojom prvom rozhodnutí 18CoE/71/2018-374, kde odkázal na judikatúru odvolacích a dovolacieho súdu vrátane Ústavného súdu SR (KS TN 11CoE/63/2014, 3 Obo/27/2015, 3Co/5/2015, I.ÚS 5/2000, III. ÚS 8/2018, I. ÚS 409/2008 a iné).

21. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie ako i z obsahu napadnutého uznesenia je nesporné, že oprávnený napriek výzve exekučného súdu nesplnil povinnosť a nepredložil dôkaz preukazujúci poskytnutie sumy 715.000,- Eur povinnému. Pokiaľ preto súd prvej inštancie na uvedenom základe konštatoval, že oprávnený nepreukázal poskytnutie pôžičky povinnému a naplnenie podmienok vzniku reálneho kontraktu pôžičky, v dôsledku čoho je predložený exekučný titul nespôsobilým podkladom na vykonanie exekúcie, je jeho skutkový aj právny záver vecne správny. Uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom II. výroku vychádza z riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu, plne zodpovedá požiadavkám zákona a odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP, uznesenie v napadnutom II. výroku ako vecne správne potvrdil.

22. Podľa § 57 ods. 1 písm. g) EP, v znení účinnom do 31.03.2017, exekúciu súd zastaví, ak ju vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

23. Úlohou exekučného súdu, po právoplatnosti uznesenia, ktorým exekúciu vyhlásil za neprípustnú preto v súlade s § 57 ods. 1 písm. g) EP, bude prebiehajúcu exekúciu zastaviť, tak ako to predpokladá cit. ust. zákona.

24. O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 v spojení s § 255 a nasl. CSP tak, že povinnému priznal plný nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd poukazuje na to, že k zrušeniu I. odvolaním napadnutého výroku došlo len z dôvodov jeho nadbytočnosti a nedôvodnosti rozhodnutia o námietkach, nakoľko zistený skutkový stav zakladá podmienky na rozhodnutie o zastavení exekúcie, k čomu exekučný súd napadnutým uznesením aj smeruje. Okolnosť zrušenia I. odvolaním napadnutého výroku pre jeho nadbytočnosť, preto odvolací súd nehodnotí ako procesný neúspech povinného a zastáva právny názor, že povinnému svedčí plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť v podpísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).